

bringe det under Omtale, fordi Aftagtsyndelser specielt staa nævnte i § 1 Nr. 10 c. med den af mig før nævnte Begrændsning, medens der for Dvrigt ikke i Lovforslaget er optaget nogen almindelig Regel om Aftagtsyndelser. For en mulig Uheldiggjørelses Skyld har jeg tilladt mig at udtale dette for det Tilfælde, at den høitærede Justitsminister vilde være villig til at afgive en Erklæring, som kunde give Oplysning i Sagen.

Justitsministeren: De to ærede Talere, som først havde Ordet i Dag, have jo udtalt sig i Overensstemmelse med Lovforslaget, saaledes som det foreligger, og da der fra anden Side ikke er fremkommet Udtalelser imod Lovforslaget, tør jeg maasse gaa ud fra den Forudsætning, at det ærede Thing i det Hele taget finder Forslaget anbefalelsesværdigt. Der er i det andet Thing ikke just slet mange og væsentlige Ændringer, og for en Del ere de Forandringer, der ere gjorte, foretagne under Medvirkning eller i alt Fald i Overensstemmelse med Justitsministeren. Jeg finder derfor staa meget mindre Anledning til at gaa ind paa disse Ændringer. Der er imidlertid foretaget nogle Forandringer i det andet Thing, som jeg har været imod, og med Hensyn til hvilke jeg tilstaa, at jeg endnu ikke har overvundet min Tvivl. Jeg vil anse det for rigtigt at henlede det ærede Things Opmærksomhed paa disse enkelte Punkter og bede ærede Medlemmer om at tage under Overveielse, hvorvidt der maatte være noget Begrundet i min Tvivl, og hvorvidt de derefter maatte finde Anledning til at fremkomme med Ændringsforslag til 2den Behandling, idet jeg selvfølgelig ogsaa for mit eget Vedkommende forbeholder mig nærmere Overveielse i saa Henseende. Jeg vil da ogsaa faae Leilighed til at udtale mig angaaende nogle Punkter, der ere berørte af ærede Medlemmer i Dag. Min væsentligste Tvivl gjælder ganske vist den Ændring, der i det andet Thing er foretagen i § 1 med Hensyn til samnes Nr. 10 Litra a. Jeg er enig med den ærede første Taler (Nellemann) deri, at jeg ikke tror, at det praktisk vil have nogen stor Betydning, at den Bærdigrændse, der fandtes i Regjeringens oprindelige Lovforslag, er gaaet ud. Jeg tror, at man tør gaa ud fra, at der ikke lettelig vil blive Spørgsmaal om Anvendelsen af Udpantning for saadanne meget store Belsøb som dem, det ærede Medlem eksempelvis nævnte, og det af forskjellige Grunde, ligesom det jo ogsaa ganske rigtig blev bemærket af ham, at selv om der skulde blive foretaget en Udpantning i et saadant fæveget Tilfælde, og der maatte være Indvendinger at gjøre mod den foretagne Udpantnings Rigtighed, vilde det i og for sig ikke have saa Meget at betyde, om Striden derom reistes, førend nogen Retsforfølgning fandt Sted, eller den reistes, efterat først Udpantning var slet under det derefter instituerede Regressøgsmaal. Svad jeg imidlertid væsentlig har mod Bestem-

melsen, som den her foreligger vedtagen af det andet Thing ved Sagens 3die Behandling, er, at den Form, der er givet den, er grundet i en efter min Mening falsk Opfattelse af Lighedsprincipet og indeholder en Tilfidesættelse af den Udfillelse, som man ellers i den danske Processlovgivning har anset det for rigtigt — og jeg tror med Føje — at gjøre mellem de større og de mindre Processager. Man har anset det for at være naturligt at lette og simplificere den processuelle Fremgangsmaade i Smaasager, fordi de ikke kunde taale det større, vidtløftigere og kostbarere Apparat, og fordi det ogsaa er naturligt at nedsette Gebyrerne i de mindre Sager. Jeg behøver ikke at gjøre opmærksom paa, hvorledes der findes flere Vidnesbyrd om Anerkjendelsen af denne Sætning i den danske Proces. Naar man ikke har villet anerkjende den paa dette Punkt, tror jeg som sagt, at det beror paa en Mistjendelse af den Rante, der har ligget til Grund for Regjeringens oprindelige Forslag. Medens jeg er ved § 1 Nr. 10 a., skal jeg ikke unnlade at bekræfte, at ogsaa jeg for mit Vedkommende ligesom de to ærede Talere, der først havde Ordet idag, gaa ud fra, at det maa være tilstrækkeligt for Bestemmelsens Anvendelse, at Kjøberens Navn og Kjøbesummens Størrelse paa en tydelig Maade er anført i Auktionskataloget, der jo, som sagt, fremlægges til Auktionsprotokollen og altsaa er at betragte som medhenhørende til eller som et Bilag til Auktionsprotokollen.

Jeg skal dernæst med Hensyn til § 13 sige, at jeg for mit Vedkommende erkjender Rigtigheden af, at det bør være en Regel, at der ydes fuldstændig Erstatning under et senere Regressøgsmaal, forsaavidt det befinde, at Udpantningen er urigtig foretagen, men jeg har været noget i Tvivl om, hvorvidt det vilde være rigtigt at opstille Reglen aldeles ubetinget uden at aabne Udgang til Undtagelse i særegne Tilfælde, navnlig hvor Sagen maatte vise sig at være af juridisk Tvivlsomhed, hvad der især kunde fremtræde derigjennem, at de forskjellige Retter kom til en forskjellig Afgjørelse af Sagen. Det forekommer mig, at det er noget tvivlsomt, om man bør udelukke Landets høieste Ret fra at have Processens Omkostninger, naar Sagen er forekommen Høiesteret, at være særlig omtvivlet, især naar det først er Høiesteret, der giver Sagen det endelige Resultat, hvorved den, hos hvem Udpantningen er slet, faar Medhold maasse i Modstrid med, hvad de tvende foregaaende Instanser have statueret. Vel er det nemlig Tilfældet, som det blev udtalt af det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Nellemann), at Udpantning er et ekstraordinært Retsmiddel, og at det derfor er i sin Orden, at den, som forlanger Udpantningen, maa overtage og bære det fulde Ansvar for det Tilfælde, at det maatte vise sig, at Forretningen ikke har været rigtig foretagen og ikke har været fuldt vel begrundet, men paa den anden Side forekommer det mig, at det ikke bør glemmes, at man helt